

Præpositus præceperit : Nec de majorum sententia iudices , cuius officium est obedire & implere, quæ iussa sunt , dicente Moysi : Audi Israël , & tace.

CAPUT IX.

De Temperantia.

Luxuriosa res vinum, & tumultuosa ebrietas; quicumque his delectatur, non erit sapiens. Proverb. 20. Temperantiæ nomine intelligo hic eam virtutem, quæ appetitum moderatur circa delectationem cibi & potûs, sive quatenus sub se comprehendit abstinenciam & sobrietatem: de Castitate enim, quæ species quo-

D

que

que est, vel pars integrans Temperantiæ, jam supra diximus. Numerantur autem illius actus sequentes :

Primus studium cognoscendi quæ cibi ac potûs quantitas necessaria sit ad vitæ & valetudinis nostræ conservationem, nec non ad debitam munerum à DEO nobis injunctorum administrationem. Secundus est non desiderare cibos singulares & delicatos, sed communibus & facillè parabilibus contentum vivere, juxta exemplum Sanctorum, quibus DEUS in Scriptura legitur parâsse mensam plerumque vulgarem & communem. Tertius est nunquam cibum sumere

mere vel potum, nisi tempore
& loco consueto. Quartus, ca-
vere à nimia aviditate & festina-
tione in ipsa sumptione cibi vel
potûs, juxta monitum sapientis
*Eccli. 37. Noli avidus esse in omni
epulatione, & non te effundas su-
per omnem escam: in multis enim
escis erit infirmitas, & aviditas
appropinquabit usq; ad choleram.*
Quintus est, nunquam de cibis
vel potu miscere sermones, nec
de ijsdem conqueri aut murmu-
rare, quod minùs lautè præparati
fuerint, juxta exemplum S. Ca-
roli Borromæi, qui nunquam
loqui vel querelari auditus est
de cibis, quod fortè appositi es-
sent, quos nollet, aut non allati
quos vellet. Sextus Temperan-

tiæ actus est vitare occasiones, in quibus contra illius regulas peccari solet; quales imprimis sunt comestiones & convivia tam domi quàm foris celebrari solita. Et quidem quod Parochus domi suæ mensam frugalem colere, & convivia intermittere debeat, hortatur Hieronymus *Epist. ad Nepotianum Clericum*, cum ait: *Mensulam tuam pauperes & peregrini, & cum illis Christus conviva noverit. Turpe est ante fores Sacerdotis Christi Crucifixi & pauperis, & qui cibo quoque vescebatur alieno, lictores Consulum & milites excubare, judicemq; provincia melius apud te prandere quàm in palatio.* Et alibi: *Si in Apostolorum loco sumus, non solum ser-*

sermonem eorum imitemur, sed conversationem quoque & abstinentiam amplectamur: non oportet, inquiunt, dimisso verbo DEI ministrare nos mensis. Totâ Clerici urbe discursant, querunt exhibere iudicibus, quæ illi in prætorijs suis aut invenire non possunt, aut certè inventa non cœmunt.

Quoad convivia verò in alienis ædibus monet idem Hieronymus *Epist. cit. ad Nepotianum* his verbis: *Convivia tibi vitanda sunt secularium, & maxime eorum, qui honoribus tumunt. Consolutores potius nos in mæroribus suis, quàm convivas in prosperis noverint. Facile contemnitur Clericus, qui sæpè vocatus*

ad prandium non recusat. Nunquam petentes, raro accipiamus rogati: nescio enim quo modo etiam ipse, qui deprecatur, ut tribuat, cum acceperis, viliores te judicat, & mirum in modum, si cum rogantem contempseris, plus te posterius veneratur. Imprimis autem vitanda sunt Parocho convivia Baptismalia & Nuptialia, sicut ea Clericis expressè prohibuit Concilium Agathense *cap. 39.* Et alia postmodum diæcesana Concilia sunt subsequuta; Imò & Celsitudo Sua prioribus, scilicet Convivijs baptismalibus per utramque Diæcesin suam ipsis quoque laicis penitus interdixit, posteriorum verò luxum laudabiliter restrinxit. Nec excusat exemplum

plum Christi accedentis. Nuptias in Cana Galilææ, sicut benè notat Petrus Abelardus Serm. de Epiphan. cum ait: *Si quis igitur Clericorum tantæ opportunitatis occasionem se habere confidit, accedat intrepidus, gerat quæ Christus, & ei indulgemus. Cum autem vita hominis tentatio sit, & inter nuptiales epulas maximè sobrietas pereat, honestas periclitetur, luxuria conualecat, tantò hæc convivia amplius vitanda sunt, quanto eos in virtutibus præminere decet.*

* *
*